

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

מנהגינו שרק קודם התפילה מברך איש לרעהו בלשון צפרף טב (בוקר טוב) גמרא (ברכות יד.) אמר רב כל הנותן שלום לחבירו קודם שיתפלל כאלו עשאו בְּמָה, שנאמר (ישעיה ב. כב) 'חֲדָלוּ לַכֶּסֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפָיו, כִּי בְמָה נְחֻשֵׁב הוּא, אֵל תִּקְרִי בְמָה אֵלָא בְּמָה. וְשִׁמּוּאֵל אָמַר, בְּמָה חִשְׁבְתוּ לַזֶּה וְלֹא לַאלוּהַ. וְתִרְגְּמָה ר' אַבָּא (שם), שֶׁלֹא אִסְרוּ אֵלָא בְּמִשְׁכִּים לִפְתוּחוֹ אֲבָל פָּגְעוּ בְּדֶרֶךְ שׂוֹאֵל, ע"כ.
ופירש"י: חדלו לכם מן האדם – כשיש לכם לעסוק בכבוד המקום, אל תתעסקו בכבוד אדם דאי לאו הכי
המשך בעמוד הבא

וַיֵּרָאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גָעַה אֶהָרֶן וַיִּבְכוּ אֶת אֶהָרֶן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל: (במדבר כ. כט)

שנינו באבות (פ"א מ"ח): רבן שמעון בן גמליאל אומר, על שלשה דברים העולם קיים. על הדין ועל האמת ועל השלום, שנאמר (זכריה ח) אָמֵת וּמִשְׁפָּט שְׁלֹום שְׁפֹטוּ בְּשַׁעְרֵיכֶם, ע"כ. כל המרבה שלום בעולם, מלבד מה שמקיים את העולם זוכה ושם טוב קונה לעצמו, ואהוב על כולם ואפילו על הילדים.

וכמו שמובא בילקוט מדרשי תימן על פסוק וייראו כל העדה וז"ל: לא האמינו במיתתו עד שהראה הב"ה דמות ארונו פורח באויר, ומלאכי שרת בוכין וסופדין עליו, ולא הפכו פניהם עד שראו שנסתלק הענן והאמינו שנאמר ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל, אנשים, ונשים, וטף, שבביל שהוא אוהב שלום ורודף שלום בין איש לאשתו, ובין אדם לחברו, ובין משפחה למשפחתה, עכ"ל.

וכן הוא בלשון הזוהר (פרשה זו דף קפג.) מובא ב'מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל, וז"ל: ועל דא בכו לאהרן כל בית ישראל, גוברין ונשין וטף, דהא רחימא מכלוהו הוה, ע"כ. וכי מה עניין הטף לאהרן הכהן הגדול, שבכו הטף עליו?

להבין זאת נעלה את אשר סיפר יחיאל חבשוש על מארי יחיא יצחק הלוי זצ"ל הרב הראשי לתימן (איש ימיני ח"ג עמי רצ"ב) וז"ל: בביתנו היתה חצר גדולה ובה מאות תרנגולות. ביניהן היתה לאחי חיים בילדותו, תרנגולת גדולה ויפה, שנבדלה מיתר התרנגולות בשלל צבעי נוצותיה, ואחי חיים אהב אותה מאד. באחד הימים נעלמה התרנגולת מהחצר. אחי הבחין שרק היא נעלמה, וחשד בילד בן השכנים שנתן עיניו בה. כשפנה אליו, העמיד הלה פני נעלב על שחושדים בו בגנבה וטען, 'מעולם לא ראיתי תרנגולת כזו'. אחי חיים לא השתכנע מהכחשותיו, ותבעו לדין אצל רבינו יח"ה. כשהתייצבו שניהם בפני רבינו, שמע טענותיהם בכמין כובד ראש, ליטף ראשיהם בחמלה אבהית, ואמר. 'חס ושלום, השכן לא גנב אותה, הוא מצא אותה תועה בדרך. תן לו חצי בוקשה (מטבע מקומי) שכר המציאה, והוא ישיב לך את תרנגולתך האבודה'. לאחי, לא היתה פרוטה בכיסו. הוציא רבינו לאלתר מטבע מכיסו ונתנו לבן השכנים, והתרנגולת שאבדה הוחזרה. לשמחת אחי ובן השכן לא היה גבול. אחי על שקבל בחזרה את תרנגולתו, ובן השכנים על שנחלץ מעסק ביש, ע"כ.

כשאדם רוצה לעשות שלום, המציאות מחייבת שיבזבז מזמנו למען השלום, וכפי שידוע את אשר היה עושה אהרן הכהן להרבות שלום. גדולי הדור ידעו לבזבז את זמנם גם על ילדים קטנים כאשר מדובר על הגדלת שלום בעולם, שהרי זהו קיום העולם. מה עשה מארי יח"ה שמע את שני הילדים ופייס את שניהם. לא פלא שהלווייתו היתה גדולה עד מאד וכמו שכתב עליו הרב יחיאל יצחק הלוי (איש ימיני ח"ג עמי תשי"ח) וז"ל: עם הסתלקותו לגזי מרומים הוכרו אבל רבתי בכל רחבי תימן למשך שלשה ימים. אלפים יצאו הם וטפם להשתתף בהלווייתו כשהם מבכים בקולם את רבם הנערץ. אף האימאם ושריו ליווהו לבית עולמו. שבעים מחכמי הדור ומנהיגי הספידוהו בהלווייתו שנמשכה מבקר עד שקיעתה של חמה. אלפים קרעו בגדיהם על איש רם ונישא זה וכי, ע"כ.

אם נתבונן, הילדים אוהבים את מי ששומע את קשייהם, את מי שמטה אוזן קשבת לצרתם. כאשר ילד נפל וקיבל מכה וכעת הוא בוכה. אם נאמר לו, 'קום, לא קרה לך כלום'. במקום לקום ולהפסיק לבכות, הוא יגביה קולו בצעקתו. ומכנגד, אם נאמר לו, 'אוי זה באמת כואב, בא תראה לי'. בכייתו תלך ותדעך. היחס והתשומת לב שהקדשנו לו, נתנו לו את המענה שחושבים עליו ודואגים לו, ממילא הוא נרגע. כמו כן, אם נשאל ילד למה הרבצת לחברך או לאחיד ולא פנית לרב או לאמך. בהרבה מהמקרים נשמע אותו אומר, 'הרב לא מטפל או אמא לא עושה לו כלום' (נ"ב. לא תמיד זה נכון). וזאת למה? היות וכאשר הוא פנה למחנכו, מחנכו לא התייחס לפנייתו או דחווה במחי יד או שהיה שקוע בענייניו ולא נתן דעתו שהילד ניגש אליו. יש ילדים שכאשר הם פונים להורה (למחנך), הם מנענעים בידם את ההורה, ואז ההורה כועס ואומר לו, 'לא מדברים עם הילדים, יש לך פה לדבר אלי בלי לנענע אותי'. אבל האמת היא, שזה להיפך. הילד קרא להורה בפיו פעם פעמיים שלוש, ואין כל יחס מצד ההורה. משכך נענע את ההורה בידו שיתן דעתו אליו. אי"כ מה יעשה הבן ולא יחטא. על כן, גם אם ההורה עסוק בדבר מה, יאמר לבנו בפעם הראשונה או השניה שקורא לו, תמתין אני עסוק. וממילא לא יגיע הילד למצב הני"ל, וירבה השלום.

התודה והברכה לאיש התורה והתעודה חרה"ג ברוך עוקשי שליט"א רב ק"ק בני תורה משכן נחמיה. על מסירותו הרבה למען הת"ת אשר בכל פעם שמתבקש לברא לפאר ולחזק את צעירי הצאן נענה בשמחה. יחא רעות שיוזכר להגידל תורה ולחאזיריה, וירבה גבולו בתלמידים וישקח צאן העזרים זרע קדושים, אכ"ר

מרבני הקהילה

הרה"ג נעוהני שמואלי שליט"א
רב ק"ק בית דוד ושלמה ת"ז

אין קטגור נעשה סנגור

מובא במדרש: אמר שלמה המלך – על כל אלה עמדת, ועל פרה אדומה חקרת, שאלתי, פשפשתי, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. מבאר בעוד יוסף חי: ארבע לשונות שאמר שלמה המלך כנגד ארבעה חלקים: פשט, רמז, דרש וסוד שבהם מתבארים המצוות וכאן נעלמו מעיניו כל הפרדי"ס ולכן "אמרתי והיא רחוקה ממני". וכאן נאמר במדרש: "ויקחו אליך" לך למשה אני מגלה אבל לשאר היא תשאר רחוקה.

הודעה לזוכים!
את ה'ש' ניתן לקבל
בת"ת 'עטרת חיים'
הרא"ש 2 אלעד

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ובמדרש שאלו חז"ל: מדוע כל קרבנות ציבור הינם זכרים ואילו פרה אדומה היא נקבה? אלא משל לבן שפחה שטינף את הארמון. אמר המלך תבוא אימו ותקנח צואת בנה. כך בדיוק תבוא פרה אדומה ותכפר על חטא העגל. ולמה דוקא פרה אדומה ולא סתם פרה? אלא כיון שחטא העגל נעשה מזהב שצבעו אדום לכן צריך פרה אדומה. אלא שיש להבין שרש"י מבאר על הפסוק: "ולקח אלעזר הכהן" מדוע כל הפרות האדומות שעשו במשך הדורות נעשו על ידי כהן גדול ורק כאן אלעזר עשה ולא אהרן הכהן הטעם – "לפי שאין קטגור נעשה סנגור", ואם כך מדוע בכלל לוקחים פרה אדומה והלא אין סנגור נעשה קטגור.

בספר נהרות איתן מתרץ על פי דברי הגמ' ב"ה שמבואר שם שהכהן הגדול היה מחליף את בגדיו חמש פעמים. ומדוע, כיון שעל הכהן הגדול להכנס לקדשי הקדשים ולכן עליו להחליף את בגדיו הזהב בבגדי לבן לפי שאין קטגור נעשה סנגור, וזהב מזכיר את עוון העגל.

והקשו בגמ': אם כן גם בהיכל לא ילבש בגדי זהב כי הרי הם מזכירים עוון העגל, אלא מתרצת הגמ': שדוקא בפנים בקדש הקדשים אין מקום לזהב, אבל בחוץ בהיכל לא רק שאינו מזכיר אלא אדרבה צריך ללבוש בגדי זהב. והביאור בזה: בקדש הקדשים עומד הארון עם הכרובים ומהם הכרובים אלו פנים של ילד וילדה להודיע חבתם של ישראל שכאשר היו עושים רצונו של מקום הכרובים היו אחד מול השני. ולכן במקום שישנו ביטוי של אהבה בין הקב"ה לישראל אין מקום להזכיר חטאים וקטגור לא נעשה סנגור. אבל בחוץ "בהיכל" צריך הרי לתקן כדי שנגיע לקדש הקדשים ולכן התיקון הטוב ביותר דוקא במה שחטאו יתקנו ולכן העבודה היא בבגדי זהב. ולכן תבוא פרה ותקנח צואת בנה כי בזה התיקון מושלם יותר.

אמנם מה שאהרן הכהן אינו רשאי לעשות את הפרה האדומה רק אלעזר בנו, כי רק כשהתיקון הוא בדבר הדומה כמו הפרה האדומה שהרי חטאו בעגל, או בגדי זהב שהוא דומה לזהב שחטאו בעגל בזה אמרינן שמתקן, אבל לבא לתקן באותו חפץ שחטאו בו ולא בדבר הדומה, בזה גם אמרינן דאין קטגור נעשה סנגור, ולכן אהרן הכהן שבמו ידיו עשה את העגל לא שייך שבאותם ידיים יעשה את הפרה האדומה. רבי יצחק בלאזר זצ"ל שואל: מדוע בפרה אדומה מספיק בטיפה אחת כדי לטהר אדם מטומאת מת החמורה ואילו בטבילה במקוה צריך שכל גופו יכנס במים, ואם שערה אחת תהיה מחוץ למים, כאילו לא טבל? אלא כדי לצאת מהטומאה הכי חמורה מספיק טיפה אחת כדי להוציא אותך, אבל כדי להטהר ולהיות טהור וקדוש, צריך שכל גופו יכנס למים.

וכמו שבטהרת הגוף כך בטהרת הנפש יש שני מצבים כדי לא להיות רשע מספיק הרחוק קטן של תשובה, אבל לנקות לגמרי את החטא ולהיות בעל תשובה צריך עבודה בכל גופו חרטה, וידוי, עזיבת החטא וקבלה לעתיד. כלומר – כדי לצאת מגדר חוטא – די בהרהור כשם שמספיק טיפה של פרה אדומה כדי לצאת מטומאת מת. אבל כדי לצחצח את הנפש לגמרי צריך נקיין יסודי כשם שטבילה מטהרת רק כשטובל כל גופו במים.

לרפואה ובריאות איתנה יוסף בן משה מתוך

אריכות ימים ושנים

המשך מהעמוד הקודם

[שאם לא כן] למה ליה לחדול. ושמואל – לא דריש לשון במה אלא כמשמעו במה חשבתו לזה שהקדמת כבודו לכבודי: ובחידושי הרשב"א (ברכות יד.) כתב על הדין שאסור לעשות חפציו קודם שיתפלל וכו', כלוי ואפילו במוצא חבירו בשוק, כדי שלא יפנה לבו לשום דבר עד שיתפלל. וכתב הרמב"ד דהיינו שנהגו לומר צפרא דמרי טב, כדי שיתן לב שהוא אסור להתעכב בדברים אחרים כלל עד יתפלל, ומפני שהוא משנה בלשון יזכור ע"כ.

ובראשונים ובפוסקים נחלקו בטעמי ובפרטי הדינים, וכאן נעלה את סיכום השיטות כפי שכתבם מרן בש"ע (סי' פ"ט הי"ב) וז"ל: כיון שנהגו זמן תפילה, אסור לאדם להקדים לפתח חבירו לתן לו שלום, משום דשמו של הקב"ה שלום. אגב מתר לומר לו צפרא דמרי טב, ואפלו זה אינו מתר, אלא שנהגו לקחת לראות איזה עסק. אגב אם אינו הולך אלא להקביל פניו קודם תפילה, אפלו זה הלשון אסור, וכן אסור לזכור לו ששם שם לפתחו, ויש אומרים דכריעה אסורה אפלו בלא משקים לפתחו, ואם התחיל לברך הברכות אחר כך אין לחוש כל כך, ואם אינו משקים לפתחו אלא שפגע בו בדרך, מתר לתן לו שלום. ויש אומרים שפגעו במוצא חבירו בשוק, לא יאמר לו אלא צפרא דמרי טב, כדי שיתן לב שהוא אסור להתעכב בדברים אחרים קלל עד שיתפלל.

ולסיכום נעלה את שכתב הרב שעי"ה (סי' י"ה הי"ה) וז"ל: אסור להקדים לפתח חבירו להקביל פניו וליתן לו שלום, ואפילו לומר לו צפרא דמרי טב, שנאמר (ישעיה ב. כב) 'חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, כי במה נחשב הוא'. כלומר, במה תחשבו לזה שהקדמת כבודו לכבודי. ואם פגשו בדרך, מצד הדין מותר ליתן לו שלום, אך נכון לשנות בלשון, כדי שיתן לב שהוא אסור להתעכב בדברים אחרים עד שיתפלל, ולכן נוהגים שקודם התפילה מברך איש לרעהו בלשון צפרא טב (ולתמיד חכם אומר, צפרא דמרי טב), והלה עונה, צפרא טב ומברך. ורק מאחרי התפילה אומר לו שלום עליכם, והלה עונה, עליכם שלום וברכה.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואה ובריאות איתנה
חיים בן שלמה
מתוך אריכות ימים ושנים

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

זאת חקת התורה וגו' (במדבר י"ט ב)

לרפואה ובריאות איתנה
סעדיה עדי בן שלום צוברי
מתוך אריכות ימים ושנים

מהליכות אבותינו

יתן בקולו קול עוז

ידוע המדרש (שלהי שיר השירים הבה) על פסוק: הַיְשֻׁבֶת בְּגָנִים חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים, כְּשִׁישְׁרָאֵל נִכְנָסִין לְבִתֵּי כְנִסְיוֹת וְקוֹרִין קְרִיאַת שְׁמַע בְּכֹחַן הַדַּעַת בְּקוֹל אֶחָד בְּדַעָה וְטַעַם אֶחָד, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לָהֶם: הַיְשֻׁבֶת בְּגָנִים, כְּשִׁישְׁרָאֵל קוֹרִין חֲבָרִים אֲנִי וּפְמִלְיָא שְׁלִי מְקַשְׁיָבִים לְקוֹדֶף הַשְּׁמִיעִנִי, אֲבָל כְּשִׁישְׁרָאֵל קוֹרִין קְרִיאַת שְׁמַע בְּטָרוֹף הַדַּעַת, זֶה מְקַדֵּים זֶה מְאַחַר וְאֵינֶם מְכַוְּנִין דַּעַתָּם בְּקְרִיאַת שְׁמַע, רוּחַ הַקְּדוֹשׁ צוֹנְחֹת וְאוֹמְרֹת. בְּרוּחַ דְּוִי וְדַמָּה לְ דָּ לְצָבִי, לְצָבָא שְׁל מַעְלָה, הַדּוֹמִים לְכַבּוּדָּךְ בְּקוֹל אֶחָד, בְּנַעֲמִיָּה אַחַת. עַל הַרִי בְּשָׁמַיִם, בְּשָׁמַיִם שְׁמַיִם הַעֲלִיּוֹנִים.

ובשביל שאכן כולם יהיו בקול אחד ובנעימה אחת, מנהג אבותינו שבעלי הקולות החזקים מגביהים את קולם וממשיכים כל הקהל אחריהם שלא יהיו אלו מקדימים ואלו מאחרים, כמו שמובא ביעיני יצחקי (סי' י"ב סק"ט).

וזאת עשו לא רק בתפילות אלו בכל לימוד ולימוד, הבקיאים היו מרימים קולם, ושאינם בקיאים טפלים אליהם. וכמו שנלמד מתוך מה שסיפר על עצמו הרב שלום גמליאל (בספרו 'יחמי היהודים בתנ"ך עמי ל"ד') שהיה קם השכם ללמוד עם הגדולים, וז"ל: הייתי היחיד שבלבתי את כולם בעת שחזרו יחד על הסוגיה, בבלתי אותם בקולי הגבוהה הדק של ילד קטן שעדיין לא הייתי מבין את הניחותא התיובתא וכי. וכשסבי היה דורש ממני להנמיך את קולי, היו עונים הרבנים ואומרים לו, 'ודגלו עלי אהבה' אל תקרי ודגלו אלא ודילוגו עלינו אהבה, ע"כ.

על כן יתן האדם דעתו, אם הוא ראוי ומתאים להיות מבעלי הקולות, שלא ישוּדוּ הַצִּיבּוֹר אֵנָה וְאֵנָה, וישארו הַצִּיבּוֹר ללא הדוד.

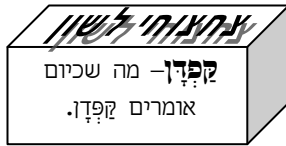
במדרש זשי"ה כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. אמר שלמה, על כל התורה כולה עמדתי, ועל פרשה זו של פרה הייתי דורש בה וחוקר והיא רחוקה ממני, מה טעם מטמאה את הטהורים ומטהרת את הטהמים, ולא מצאתי בה טעם, עכ"ל. ומי"מ תכלית טעמי המצוות לא גילתה תורה בשום מצוה, בכדי שבזה יזהר האדם לעשות המצוות לשמן ולא בשביל הטעם אלא דרך חקה וגזירה, כדי שנעשה אותן לשמן, שכשעושה האדם המצוה דרך חוקה ניכר שהוא עושה אותה מאהבת ה' ומיראתו לא לשום דבר בעולם, וכמו שכללה התורה כל המצוות כאן במה שאמרה זאת חקת התורה ולא אמרה זאת חקת הפרה, וכח"א ג"כ ויצונו ה' לעשות את כל החקים האלה, כללה אותן בחוקים, ובזה יזכה האדם לאריכות ימים ושנים כמו שסיים הכתוב לטוב לנו כל הימים לחיותינו כה"ז.

ד"א. זאת חקת התורה וגו', במדרש כותי אחד שאל את ריב"ז הדברים שאתם עושים במעשה הפרה נראין כמין כשפים, דחה אותו בקש בתשובה שהשיב לו, כשיצא אמרו לו תלמידיו לנו מה אתה משיב, אמ"ל חייכם לא המת מטמא ולא המים מטהרין אלא אמר הקב"ה חוקה חקתי גרה גזרתי אי אתה רשאי לעבור גזרותי, עכ"ל. בעל המדרש בא ללמדנו גודל התועלת בזה, שלא יתחכם האדם יותר מדאי ויחוקר אחר טעמי המצוות, לפי שלבסוף מחמת סכלותו שחושב שהוא מדקדק יבוא לידי טעות וכפירה רח"ל, אלא יאמין אמונה שלימה וילך אחר המאמינים במה שנצטוו בתורה.

ויאמר וגו' ה' אל משה אל תירא אותו וגו' (במדבר כא. לו)

במדרש אמרו חז"ל, קשין היו סיחון ועוג יותר מפרעה וחילותיו, וכשם שאמרו שירה על מפלת פרעה וחילותיו כך היו ראוין לומר שירה על מפלתו, אלא שבא דוד ואמר עליהם שירה שנאמר למכה מצרים וגו' למכה מלכים גדולים כי לעולם חסדו וגו' עכ"ל. ללמדנו כמה צריכין אנו לשבח לשם ולומר שירה על מפלתו של רשעים, אלא שנהגו העולם לומר שירת הים לשבח לשם יתברך על הנסים והנפלאות שעושה עמנו בכל עת, היא שירה הכוללת כל הנסים, לפי שאין קץ לשבח יתברך כמאמר המשורר ע"ה מי יוכל למלל גבורות ה' ולהשמיע כל תהלתו.

(יקץ המובחי למהר"ח כסאר זצוק"ל)

בדרכיהם אתהלך...

כבשה בן שבעים זאבים (הלך א')

כאשר עלו אבותינו מתימן לארץ ישראל, העדיפו רוב העולים לנסוע דרך תעוז, כיוון שרצו לעלות אל קברו של רבנו הקדוש אבא שלום שבזי לפני עלייתם לארץ, ומכיוון שדרך זו היתה בטוחה יותר מסכנות הדרכים. אחת מקבוצות העולים הראשונות שהגיעה לתעוז היתה ממחוז צ'וליימה, מחוז עמראן מצפון לצנעא. בראש הקבוצה עמד הרב יחיא מוסה קאפח זצ"ל אשר התיישב עם צאן מרעיתו באשקלון. לאחר ששהו בתעוז ויצאו מן העיר, שכחו את אחד מחברייהם היהודי נשאר בחוסר כל בתעוז ללא אוכל וללא אמצעי מחיה, וזה התיישב בשוק לבכות ולקונן על מר גורלו.

תפארת בנים

זכה בהגרלה במבצע
"מרבנים שלום בעולם"
התלמיד היקר ה"ה
אברהם
כחן
נ"י
יהא רעוא
שיעלה מעלה מעלה
בדרך ארץ ומדות טובות
כהאבות והאמהות, אכ"ר

המוסלמים שראוהו ניצלו את מצוקתו והציעו לו תמורת עזרה להמיר את דתו לאיסלאם. כשלוש מאות מאנשי השוק הצטרפו והתגודדו סביב טרפס, והיהודי נאלם מחרדה ופחד, ובאין מענה ממנו הובילוהו ההמון אל האימאם בחשבם שהנה הוא מסכים להצעתם. האימאם ראה מרחוק את ההתקהלות והרעש, ומיד שלח חיילים לפזר את ההמון ולבדוק מה סיבת ההתקהלות. החיילים הביאו את המועמד להתאסלמות לפני האימאם כבקשת ההמון, עמו התלוו מספר שייכים קנאי דת מושבעים. בפנותם אל האימאם שיהודי זה מבקש להתאסלם, בחן האימאם את מבטי היהודי, ושאלו אם מניעיו להתאסלם הם בעוון רצח או גניבה. האימאם שידל אותו לדבר בלי כל פחד, כיוון שהוא תחת חסותו. היהודי אזר אומץ, סיפר לאימאם שאחיו עזבו אותו, אין לו מה לאכול ואין לו כסף עבור הנסיעה לעדו, ופרץ בבכי ותחינה לרחמי ה' ורחמי האימאם. המושך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

לעילוי נשמת
חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי
ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

בשבועות האחרונות היתה פעילות רבה עם תלמידי הת"ת. אך מכיון שאין די מקום בגיליון יובאו אי"ה בלי"נ בשבועות הבעלי"ט

בס"ד וברגשי רוממות וגיל התקיימה השבוע מסיבת סידור לתלמידי מכינה ב' כאשר במחציתה הראשונה של המסיבה הציגו הילדים את הסיפור של הנודע ביהודה עם הדייגים לאמהות והסבתות ובמחציתה השנייה נתקיים תקציר לימוד המארי עם הילדים כיבד את המעמד הרה"ג ברוך עוקשי שליט"א רב ק"ק בני תורה משכן נחמיה אשר נשא מאמרות פיו ואף חילק לילדים את הסידור וברכם

מתוך דברי הרה"ג ברוך עוקשי שליט"א במסיבת הסידור
 ה"ת"ת הזה מיוחד, שהיראת שמים ניכרת על פני התלמידים. רואים טהרה, רואים קדושה, רואים יראת שמים על הפנים של התלמידים.
 היה לי תלמיד מפתח תקוה שעבר לגור באלעד. הוא אמר לי, איזה תלמוד תורה אתה ממליץ?
 אמרתי לו, אני לא רוצה להמליץ, מה שאני יאמר יתפרסם. תעבור אתה בין הת"ת ותגיד לי אתה ממה התרשמת. הוא אדם באמת רציני ואיכותי מאד עם המון יראת שמים.
 הוא עבר בכל הת"ת בעיר והוא אמר, בת"ת עטרת חיים ראיתי יראת שמים על הפנים של הילדים, לשם אני שולח את הילד שלי.
 זה ת"ת מיוחד כמנהג אבותינו הקדושים שהקדימו יראת שמים לתורה הקדימו טהרה וקדושה לתורה שלהם...

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת שם אחד- לשבוע 50 ש"ל. לארבע שבועות 150 ש"ל. לשנה- הוראת קבע של 50 ש"ל למשך שנה. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

חכמי תימן

הרב חיים בן שלמה משרקי זצ"ל
 נולד בצנעא בשנת תרל"ד. נתמנה בשנת התרפ"ט גזבר על קופת הקהל הנקרא 'הקדשי', עבד בכל כחו באסיפת העורות והחלבים ומירתם וצירוף דמיהם. הלך בדרך הגוברים שהיו לפניו, לחלק לעניים כפי מה שהיה קצוב לעזרת נישואין או יולדות ולכלכל שיבת הוונגים או חולים ולפרנס את העניים בכלל בחגים, כנהוג. בארץ רוח משקיט רוח הימקמציים, מרירי יום, ומפיסים בהענקות זולת הקבוע להם. אחר שקבל הטה שכמו לסבול עסקי צבור הגשמיים עד יום אסיפתו לחייו. היה בעל כשרונות טובים. בקי בכל מקצועות הלימודים התורניים וגם בחכמת הנסתר. קנה ידיעות בחכמת הרפואה. גומל חסדים, מבקר חולים, ומורה להם מה שמועיל לאותו חולי ומה שצריך להשמר ממנו. גם לבריאים היה רגיל להורות להם המאכלים השומרים בריאותם ולהזהר מאתם המחלישים ומזיקים הבריאות.

נפטר בצנעא באלול תשי"ו

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר התורם החשוב והנכבד, הצענע והנחבא אל הכלים, אך עושה רבות מאחורי הקלעים הלא הוא הי"ה שגיב מחפוד הי"ו אשר נתן עזבתו 'מכואמים' לילדי מסיבת הסידור יהא רעוא שיוכה ועל ילדיו יצביעו ויאמרו' כזה ראה וקדשי'. זרע קודש אשר בירכו ה'. ויושפע עליו שפע טובה וברכה ברוחניות ובגשמיות, אכ"י"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com